

Sinfonietta perfect met sopraan Hannigan

KLASSIEK Amsterdam Sinfonietta. M.m.v Barbara Hannigan (sopraan). Werken van Wagner, Britten en Schönberg. Gehoord: 24/10, Muziekgebouw aan 't IJ.

Amsterdam Sinfonietta opende de eigen serie in het Muziekgebouw aan 't IJ zaterdagavond met een prachtconcert en een volle zaal. Of dat in de toekomst nog kan, is ongewis. Sinfonietta is wat betreft het genereren van eigen fondsen al vanaf het begin van zijn bestaan een modelvoorbeeld, maar dat blijft een druppel op een gloeiende plaat. Ook Sinfonietta kan niet overleven zonder subsidies en dus werd – als wel vaker dezer dagen – ook bij dit concert een noodkreet op papier aan het publiek uitgedeeld.

Het stond er niet zo hard als het is, maar dat moet dan maar hier. Terwijl ernaar gestreefd wordt op de totale begroting over vier jaar 7 procent te bezuinigen, is het de bedoeling dat de podiumkunsten 35 tot 40 procent inleveren. Daarbovenop komt alleen in de cultuursector een btw-verhoging die de kaartjes 13 procent duurder maakt.

Nou ja, voor even weer genoeg geklaagd. Wat in het Muziekgebouw te horen was, is te mooi om het alleen maar in het sombere perspectief voor de podiumkunsten te plaatsen. Benjamin Britten's liederencyclus *Les Illuminations* op tekst van Rimbaud klonk spectaculair goed. Sinfonietta is een buitengewoon hecht strijkorkest dat erin slaagt zowel in interpretatief als in technisch opzicht de perfectie van een strijkwartet te realiseren.

Al het detail en al die fraaie kleuren die Britten in zijn eerste meesterstuk bijeenbracht, kwamen er prachtig uit in een direct rakende uitvoering. Sinfonietta leverde de perfecte ondergrond voor sopraan

Barbara Hannigan

Barbara Hannigan, die in dit type groter bezette kamermuziek wereldwijd op het allerhoogste niveau meekan. Technisch en wat kleur en interpretatie betreft is het bij Hannigan altijd geweldig in orde, maar het wordt echt bijzonder door de lading die haar sterke persoonlijkheid daaraan toevoegt. Zonder ooit iets te ferm aan te zetten, kreeg in deze topuitvoering elke zin pregnantie en was ook voortdurend alles aanwezig wat niet letterlijk wordt verwoord, maar in Britten's zetting zo onontkoombaar doorklinkt.

Even opwindend mooi gespeeld was Schönberg's meesterlijke draak *Verklärte Nacht*. Wagners *Ouverture Tristan* was één van de inspiratiebronnen voor Schönberg en als je beide stukken zoals in dit programma na elkaar hoort, is het aardig te kunnen constateren dat Wagner een halve eeuw eerder een stuk atonaler schreef dan de uitvinder van de twaalftoonsmuziek.